

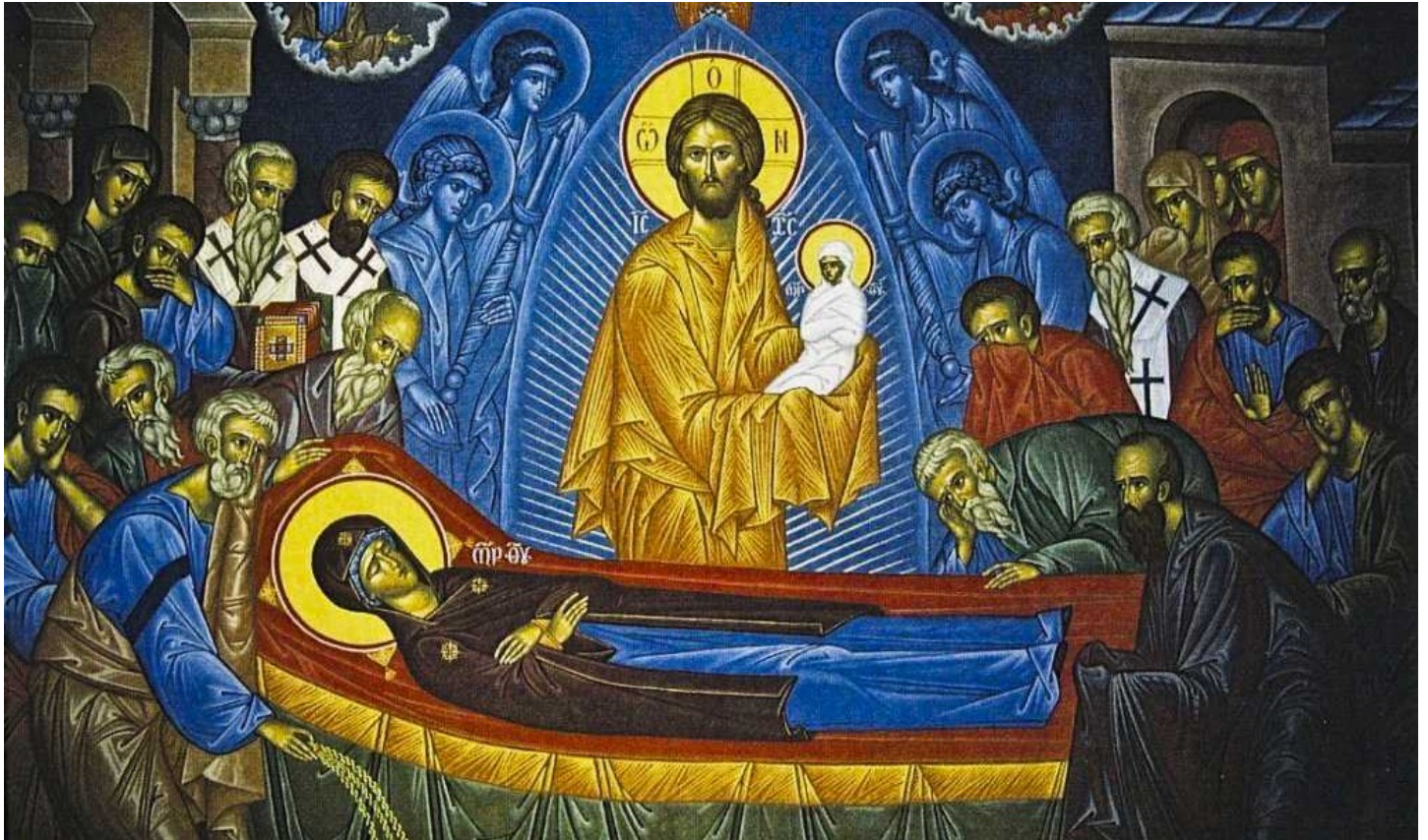
„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Luni, 1 August

Începe Postul Adormirii Maicii Domnului

Postul acesta (popular – al Sântă-Măriei), care precedă sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, e rânduit de Biserică spre aducerea aminte de virtuțile alese ale Sfintei Fecioare și de postul cu care ea însăși, după tradiție, s-a pregătit pentru trecerea la cele veșnice.

Ca vechime, este cel mai nou dintre cele patru posturi de durată. Originea lui trebuie căutată, probabil, prin sec. V, când cultul Maicii Domnului a început a cunoaște o dezvoltare mai mare și când sărbătoarea Adormirii ei a început a căpăta o mai mare importanță. La început însă, nici timpul din an, nici durata și nici felul postirii nu erau la fel peste tot; unii, în părțile Antiohiei, posteau o singură zi (6 august), alții mai multe zile (4 la Constantinopol, 8 la Ierusalim); în răsărit posteau în luna august și de aceea postul era numit și *Postul lui August*, alții în septembrie (apusenii, cum fac până azi), iar alții nu posteau deloc, socotind că sărbătoarea Adormirii este zi de mare bucurie, deoarece

„Dacă lumea ar posti, nu s-ar mai face arme, n-ar mai fi războaie, tribunale și închisori. Postul i-ar ajuta pe toți să se înfrâneze, nu numai de la mâncare, ci să izgonească iubirea de arginți, lăcomia și orice vicleșug. Postul ne face asemenea cu îngerii.” (Sfântul Vasile cel Mare)

Maica Domnului a trecut de la amărăciunea pământească la bucuria cerească, unde stă în nemijlocită apropiere de Fiul ei iubit.

Data și durata postului au fost uniformizate în toată Ortodoxia abia în secolul XII, la Sino-dul Local din Constantinopol, ținut la 1166, sub patriarhul ecumenic Luca Crysoverghi, care a hotărât ca postul să înceapă la 1 august și să dureze 14 sau 15 zile, până la Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului (15 august), așa cum, de altfel, se practica mai înainte prin unele părți.

Se lasă sec în seara zilei de 31 iulie, deoarece când această dată cade miercuri sau vineri, se lasă sec cu o zi mai înainte; de asemenea, postul se prelungește și în ziua sărbătorii înseși, dacă aceasta

cade miercuri sau vineri, făcându-se dezlegare la untdelemn, pește și vin.

Postul Sântă-Măriei este mai ușor decât al Paștelui, dar mai aspru decât al Nașterii Domnului și al Sfinților Apostoli.

La 6 august (sărbătoarea Schimbării la Față), în orice zi ar cădea, se face dezlegare la untdelemn, pește și vin, dar în Pravila mare (glava 385) se dă dezlegare la vin și untdelemn nu numai pentru sâmbete și duminici, ci și pentru marți și joi.

În timpul acestui post se citesc în bisericile mănăstirești, zilnic (alternativ), cele două Paraclise ale Maicii Domnului din Ceaslov.

Ziua când se binecuvântează fagurii cu miere

Puțin după mijlocul lunii Cuptor am proslăvit pe unul dintre sfinții cei mai populari din calendarul nostru ortodox, Sfântul Proroc Ilie Tesviteanul, singurul dintre cei 16 profeți ai Vechiului Legământ căruia Biserica i-a rezervat o cinstită deosebită, marcată în calendar cu roșu. Viața sa cu totul specială – o prefigurare a vieții Mântuitorului – i-a făcut pe Sfinții Părinți alcătuitoari ai rânduielilor noastre ortodoxe să-i consacre, așadar, o zi de pomenire aparte, în comparație cu ceilalți profeți ai Vechiului Testament.[...]

Simțindu-i puterea de mijlocire la tronul dumnezeirii, breslele electricienilor și aviatorilor și l-au ales proteguitor. Deși aproape uitată, întâlnim și credința că Prorocul Ilie îi ocrotește și pe apicultori, stupari sau sitari, după cum sunt numiți ei prin părțile Munteniei.

De aceea, potrivit unor vechi rânduieli, în ziua de proslăvire a sa, după dumnezeiasca liturghie, în numeroase biserici se obișnuiește a se citi rugăciunea de binecuvântare a stupilor și a fagurilor cu miere. Dacă în trecut apicultura o practicau puțini pasionați de lumea fascinantă a albinăritului, în ultimii ani, numărul acestora a crescut mereu. Cade-se, așadar, să amintim câteva aspecte despre minunatul produs alimentar din perspectiva ecleziastică.

Mierea de albine apare menționată în Sfânta Scriptură de aproape 70 de ori. Multe dintre cuvintele Scripturii fac amintire de cuvântul „miere” cu sens de aliment (II Regi, capitolul 17, versetul 29; III Regi, capitolul 24; Iov, capitolul 20, versetul 17; Pildele lui Solomon capitolul 24, versetul 13). Din Sfintele Evanghelii aflăm că înaintemergăto-

rul Domnului s-a hrănit cu miere sălbatică (Marcu, capitolul 6, versetul 1). Însuși Mântuitorul Hristos, după a Sa Înviere, a gustat dintr-un pește fript și dintr-un fagure cu miere, ca să adeverească ucenicilor că nu au în față o nălucă, ci pe Însuși Învățătorul lor (Luca, capitolul 24, versetul 42).

Tot dumnezeieștile Scripturi folosesc substantivul „miere” în chip metaforic, trimitând cu gândul la bunăstarea unei zone geografice (Iesire, capitolul 3, versetul 8; Levetic, capitolul 20, versetul 24; Ieremia, capitolul 32, versetul 22). Mai întâlnim în Sfânta Scriptură o comparație memorabilă referitoare la miere: cuvintele se arată mai dulci decât mierea (Psalmul 118, versetul 103), iar Înțeleptul Solomon ne spune: „**Cuvintele frumoase sunt un fagure cu miere, dulceață pentru suflet**” (Pilde, capitolul 16, versetul 24), înțelegând că învățămintele duhovnicești, graiul așezat, pașnic, aduc binecuvântare sufletească.

Având în vedere toate acestea, concluzionăm că **mierea de albine este un aliment biblic**, considerat printre cele vitale, conform cărții Înțelepciunii lui Isus Sirah (capitolul 39, versetul 31): „Începutul a toată trebuința vieții omului este: apa, focul și fierul, sarea și făina de grâu, mierea și laptele, sângele strugurelui, untdelemnul și haina”. Dulcele aliment a constituit pentru inspirații scriitorii ai cuvintelor dumnezeiești chiar un termen de comparație spre a sugera binecuvântarea, belșugul, dar și folosul cuvintelor duhovnicești.

De aceea, **Biserica a rânduit slujbe de binecuvântare a stupilor și a fagurilor cu miere.** În ultima ediție a Molitfelnicului nu se amintește ziua în care se poate săvârși această rânduială, înțelegând din aceasta că

ori de câte ori este nevoie, preotul, la solicitarea apicultorilor, poate săvârși respectiva slujbă.

În unele zone se aduc la biserică faguri cu miere de **sărbătoarea Sfântului Ilie** sau de **Schimbară la Față**, iar preotul rostește rugăciunea de binecuvântare în biserică. În unele ediții mai vechi, bunăoară Trebnicul din 1928, se prevede și o **rugăciune la schimbară fagurilor**, subliniind astfel importanța în viața noastră a mult râvnitului produs apicol: în trecut, mierea constituia unicul îndulcitor în bucătăria românească; prima cultură a sfeclei de zahăr în Țările Române s-a făcut abia în 1834, după ce, în 1747, chimistul german Sigismund Marggraf, pionierul chimiei analitice, împreună cu studentul său, Franz Achard, au descoperit că din sucul sfeclei se pot produce granule dulci, zahărul de astăzi.

Cu toate că mierea de albine este atât de duce, atât de gustoasă, constituind și un leac pentru numeroase boli, **Sfântul Ioan Gură de Aur** ne spune că există o altfel de „miere” mai gustoasă, mai dulce și mai tămăduitoare: „... **cuvintele lui Dumnezeu sunt mai dulci decât mierea, miere minunată și cu mult mai bună decât mierea cea veche cu care se hrănea în pustie Ioan Botezătorul. Mierea aceasta n-o adună din flori niște albine, (...) ci o pregătește harul Sfântului Duh, care (...) o depune în sufletele sfinților, ca acela care voiește să o poată mânca necontenit și în toată viaa**”.

Poftă mare!

Arhimandrit Mihail DANILIU
Sursa: doxologia.ro